

โกรกกะทิง

ละครวิทยุบทประพันธ์ของ สด กุรมะโรหิต
แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท.ท.ท. โดยคณะผลทวดี

วันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๐๐

เวลา ๘.๑๕ น.

- ๘ -

(เสียงลม เสียงฟ้าร้อง เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังยาวขึ้น ๆ กัน ๔ - ๕ ครั้ง
มีเสียงผีเท้า คนวิ่งมารีบสาย เสียงหยี บลูโทรศัพท์)

ลมัย

นี่บ้านศศิธรคะ ไช้คะ ลมัยพูด พี่นราไช้ใหม่คะ อะไรนะคะ ไม่ค่อยได้ยิน
พูดถึง ๆ หน่อยคะลมมันแรง อ้อ คุณว่องหรือคะ ทำไมคะ เอ๊ะ ผากอะไรกัน
ของขวัญ ของขวัญอะไรกันคะ ก็ยังไม่ถึงวันเกิดนี่คะ คุณว่องเขาจำวันเกิด
ของลมัยผิดแล้วละคะ แปลกจริง แต่ก่อนเขาก็ไม่เคยเอาของขวัญอะไรมาให้
สักอย่างเดียว ก็ไม่ทราบเขานี่คะ มันรู้ระของเขา มัยไปห้ามเขาไม่ได้เรื่อง
ไม่ให้เขาสนใจ แค่มัยไม่เคยสนใจกับเขาเลย พี่ไปรับของขวัญจากเขาทำไม
พี่ก็รู้ว่ายังไม่ถึงวันเกิด... อ้อ เขาเอามาฝากไว้หรือคะ... ดองแก้ห่อคูชี้ว่าอะไร
... ห่อใหญ่ใหม่คะ... คงจะเป็นหนังสือกระมังคะ เขาเห็นมัยชอบหนังสือ... พี่อารมณ์
ไม่ดีมาจากไหนวันนี้จึงเกิดมีความรู้สึกใหญ่โต... ไม่คะ มัยไม่ไปหรอก อ้อ เขาเชิญ
หรือคะ เชิญไปงานเปิดโรงแรม... ถ้าอปงานเปิดโรงเรียนก็จะไป... คะ เคย
อ่านในหนังสือพิมพ์ว่า พทยาจะมีโรงแรม ไม่นึกว่าจะมีคุณว่องมาวุ่นอยู่ด้วย...
มัยก็นึกเหมือนกับพี่นะแหละ อีกไม่ช้าคุณว่องก็คงเป็นราชาโรงแรม.. จะเปิดธนาคาร
.. ไปกันใหญ่... อ้อ จะไปเปิดที่ลาว แล้วมาขอเปิด สาขาในกรุงเทพฯ.. ทำไมคะ
เลี้ยวโควต้า ? สมองเขาไว้คีนี่คะ คุณว่องที่คงจะเป็นเศรษฐีใหญ่แน่ เล่นเอา
เงินของประชาชนมาหมุนอย่างนี้... กู้อยละหนึ่งจากธนาคาร เอามาออกร้อยละ
ห้าเที่ยวหรือคะ ถ้าโรสเปอร์เซนต์เทนนะ ๆ นิ่งเฉย ๆ ก็รวยตาย... คะ มัยก็ไม่
อยากพูดถึงเขา พี่กลัวมัยจะพูดถึงเขาหรือคะ... ผมนี้ทำไมถึงได้คิดฟุ้งไปเอง
มากมายนักเล่าคะ... พี่ชกจะไม่ได้ความเสียใหญ่แล้ว... จะมาหรือคะ....

ฝนตั้งเค้ามาตั้งแต่เย็น นี่ก็เริ่มจะลงเมฆแล้ว เกี้ยวเปือกกลางทางนะคะ...

ตามใจคะ ถ้าที่จะมา...คะ..พบกันอีกครู่...เลิกกันนะคะ

(เสียงวางหูโทรศัพท์ เสียงเดินมาที่เปียโน เสียงดีดเปียโนเล่นครู่หนึ่ง
ทันใดนั้นก็มียเสียงกระจกแตก เพราะมีคนขวางกอนหินเข้ามาทางหน้าต่าง กอน
หินตกที่พื้นคังปัง)

ลมัย

ว้าย อะไรกัน (เดินไปหยิบขึ้นมาดู) ใครเล่นมาอะไรนี่ (รีบวิ่งไปที่หน้าต่าง
ระงอกดู) เปิดไปแล้ว...คงว่างมาจากรถยนต์...อุตุสำหรับรถยนต์
มาขวาง...นี่มันอะไรกัน เอ๊ะ มีจดหมายผูกหินมาด้วย... (อ่าน) ..เป็นไปได้อ
หรือไม่...ใส่ความกันเสียก็ไมรู...บัตรสนเท่ห์แบบนี้ ใครจะไปเชื่อ...

(เสียงลมัยเดินกลับมาที่เปียโน ลงมือเล่นเปียโนต่อไป ประเดี๋ยวหนึ่ง
ก็มีเสียงฟ้าคะนองหนัก แล้วมีเสียงกคกริ่งประทุ ลมัยยังคงเล่นเปียโนต่อไป
ต่อมาได้ยินเสียงฝีเท้าของนราเดินมา)

นรา

เกือบเปือกแน่ มาถึงก็ลงเมฆพอดี กำลังซ้อมเปียโนหรือ

ลมัย

นี่ยังใจคะถึงได้มา (เสียงบอกอารมณ์ไม่ดี)

นรา

อ้าว เพราะเหตุงานะซีถึงได้มา

ลมัย

แปลว่าถ้าไม่เหงาก็คงไม่มา โช้ไหมคะ

นรา

รวนแต่เขาเที่ยว เอ๊ะ นั่นอะไร ทำไมกระจกหน้าต่างถึงได้แตก

ลมัย

ที่ควรจะรู้ดี

นรา

ที่ควรจะรู้ รู้อะไร

ลมัย

รู้ว่าทำไมจึงมีคนขวางหน้าต่าง

นรา

ไม่เข้าใจเลย ทำไมที่ถึงจะต้องรู้ละ

ลมัย

ก็มันเกี่ยวกับพื้นนี่

นรา

เกี้ยวอะไรกัน แปลกเสียแล้ว

ลมัย อะไรคะ แปลก มัยไม่เห็นแปลก มันเปนของธรรมดาของผู้ชายแท้ ๆ
 นรา เดี๋ยวก่อนลมัย เรื่องอะไรกันแน่ พี่ยังไม่ทันนั่งเลย ประกาศสงครามอันเสียแล้วหรือ
 ลมัย ไม่ทราบหรือคะว่าเรื่องอะไร นี่คะ อานุกุ หวังว่าคงจะไม่บอกว่าถูกใส่ความ
 เขาอ้างสถานที่ตะเอยคถึงสองแห่ง ไม่นึกหรอกว่า พี่จะไปกันแบบนี้ นี่เป็นครั้ง
 ที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้
 นรา (งง) อะไรกัน พระเสวร์เข้าเสียอีกแล้วซี (รับมาอ่านหนึ่งไปประเดี๋ยวนึง)
 เอะมัย นี่ใครเขียนมานะ ช่างสอครุ่สอคเห็นเสียเหลือเกิน
 ลมัย ว่าไงคะพี่ จะปฏิเสธไหม
 นรา ไม่ปฏิเสธ เปนจริงอย่างเขาว่าทุกอย่าง
 ลมัย อ้อ รับสารภาพ ยิงงี้ก็ไม่ตองพูดอะไรกันมาก หมายความว่าพี่ไปในทศลับกับ
 คุณสงศรีถึงสองแห่ง
 นรา ถูกแล้ว
 ลมัย แล้วก็นั่งรถตระเวนไปด้วยกัน
 นรา ถูกแล้ว
 ลมัย เพราะเหตุใดพี่ถึงทำอย่างนั้นคะ นี่เป็นครั้งที่เท่าไร
 นรา ครั้งที่ ๑
 ลมัย จะมีครั้งที่ ๒ ไหม
 นรา ไม่คิดว่าจะมี
 ลมัย ทำไมไม่คิดละคะ
 นรา ก็เพราะยังไม่มีเหตุจจะติ คนะซี นี่ ลมัย เรามาพูดกันให้เข้าใจดีกว่า
 เธอจะเชื่อหรือไม่เชื่อถ้าพี่จะพูดให้ฟัง
 ลมัย มีอะไรจะพูดอีกหรือคะ

นรา ออ มีท่าที มีมาก พี่รู้สึกวาระหว่างนี้มันมีอะไรแปลก ๆ เกิดขึ้นเสมอ พี่ไปกับ
สงศรี ... ไปบุรีระคอกนะ... ก็ใครตามเกือบตลอดทาง แล่นรถตามไปคิด ๆ ที่เดียว
ไอ้หมอนี่เองต้องเป็นคนขวางกอนหินเข้ามาทางหน้าค่าง ม่ายยั้งนี้ใครจะรู้

ลมัย ก็แปลกนะคะ ชอบมีคนสอดคุงสอดเห็น พี่คิดว่าใครละ

นรา ไม่รู้ แต่ต้องมีคนต้องการจะให้มีรู้แน่ ๆ มันคงจะต้องการอะไรสักอย่างหนึ่ง
จากเรา มันคงอยากให้เราทะเลาะกัน ไม่มีปัญหาละข้อนี้ ม่ายยั้งมันคงไม่ลงทุน
ตาม แล้วขวางกอนหินเข้ามา ใคร เห็นตัวไหม

ลมัย มันมารถยนต์ พอโผล่หน้าค่างออกไปดู มันก็ขับรถหนีไป

นรา นั่นประไร ไอ้หมอนั้นแน่นอน มันได้ประโยชน์อะไร มายุให้คนทะเลาะกัน

ลมัย แต่เราทำเรื่องให้เขาๆทำไม

นรา เราไม่ได้ทำเรื่อง เธอไม่ได้ทำ พี่ก็ไม่ได้ทำ

ลมัย พี่ไม่ได้ทำ แล้วพี่เอาอะไรมาสารภาพ

นรา เอ๊ะ ไอนั้นมันไม่ใช่เรื่อง พี่ไม่ได้ทำเรื่อง เธอคิดไปเองมันถึงได้เป็นเรื่อง
พี่ไปกับสงศรี ไม่ใช่เพราะเรื่องที่เธอเข้าใจ พี่ไปทำธุระ

ลมัย ธุระอะไรคะ

นรา เช็งดี สงศรีเขาขอให้พี่เป็นนายทุน เขาจะส่งข้าวตังไปขายฝรั่ง ไล้มีสเตอร์
โคเลอร์ อะไรก็ไม่รู้

ลมัย ข้าวตัง เอาข้าวตังไปขายฝรั่ง นั่นหรือคะธุระ ฝรั่งกินข้างตังหรือคะ

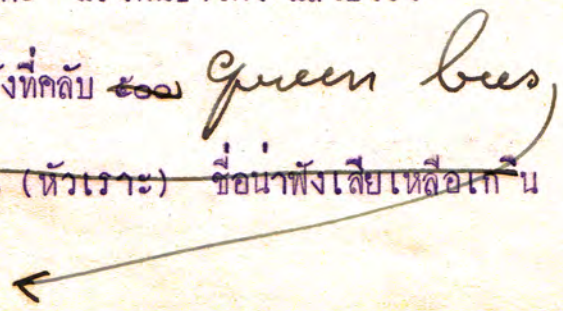
นรา ไม่รู้ แต่พี่ เขาว่านายโคเลอร์ที่คบมา อยากซื้อข้าวตังเป็นจำนวนมาก

ลมัย น่าเชื่อนะคะ ฝรั่งกินข้าวตัง แล้วยังไง

นรา เขานักฝรั่งที่คลับ *๕๐๐ Queen Bee*

~~ลมัย~~ ~~คลับ ๕๐๐ (หัวเราะ) ชื่อว่าฟังเสียเหลือเกิน~~

นรา พี่ก็ไป

- ดมัย แล้วยังไง ใ้เซ็นสัญญากับนายโคเลอร์ไหมคะ
 นรา ไม่ได้เซ็น
 ดมัย ทำไมล่ะคะ
 นรา โอ้หมอนั้นไม่มา
 ดมัย ไม่มา ฝรั่งขึ้นกระมังถึงได้ไม่มาตามนัด
 นรา ไม่รู้ มันไม่มา พี่ก็เลยนั่งอยู่ต่อไป รอจนเบื่อ มันก็ไม่มา
 ดมัย ฝรั่งของคุณส่งศรีนี่คงเป็นก๊วยแน่ ๆ เคียวนี้ฝรั่งก๊วยไม่ใช่ของแปลกเสียแล้วสำหรับ
 เมืองไทย แปลว่าการแข็งดีชาวคังเลยไม่ตกลง
 นรา ก็มันไม่มา จะไปตกลงกับใคร
 ดมัย ค่ะ ไม่ตกลง แล้วพี่ทำไมถึงได้เรื้อยเจื้อยไปถึงนิวมูน
 นรา ก็...ส่งศรี เขาแวะพบเพื่อนที่นั่น
 ดมัย ใครกันคะ เพื่อนคุณส่งศรี
 นรา เออ..ก็ไม่ว่าใคร ..พี่ไม่ไ้สนใจ
 ดมัย ก็คน
 นรา หลายคน
 ดมัย แล้วพี่อยู่ที่นิวมูนนานไหม
 นรา ไม่เกินห้านาที
 ดมัย อะไรกัน พบเพื่อนคั้งหลายคน หานาที่ก็กลับเสียแล้ว
 นรา จะไปรู้ไ้ยังไง นั่นมันเรื่องของส่งศรีเขา
 ดมัย แล้วพี่ก็พาคุณส่งศรีกลับ
 นรา ก็จะทำให้เขากลับคนเดียวยังไง
 ดมัย ค่ะ ต้องส่งถึงบ้าน กลับคนเดียวก็อเหงาแ่ๆ ทยายเท่านั้นเอง แล้วยังไงคะ ตาม
 จดหมายฉบับนี้ เขาบอกว่าพี่เข้าไปในบ้านคุณส่งศรี

นรา ถูกแล้ว

ลมัย เข้าไปคั้งนาน

นรา ถูกแล้ว

ลมัย ๘๗ ไปทำอะไรกัน คงไม่มีนายโคเลออร์อยู่ในบ้าน

นรา ไม่มี เราไม่คิดทำอะไร นอกจากทุกคน แล้วก็กลับ

ลมัย ทุกคนอะไรมังคะ

นรา เยอะแยะ โยชนะเกพะเรื่องข้าวตัง

ลมัย พอแล้วคะ เรื่องข้าวตัง ไม่อยากไต่ยืนอีกแล้วเรื่องฝรั่งกินข้าวตัง ทกลงยัง
จะแข็งดีต่อไปไหมคะ

นรา ก็แล้วแต่นายโคเลออร์

ลมัย แปลว่า ยังจัดต้องไปกลับ ~~แล้ว~~ กับคุณสงศรีอีก

นรา ก็ไม่รู้

ลมัย คะ ไม่รู้ ก็แล้วแต่เถอะคะ มัยจะไม่พูดอะไร เราไม่น่าจะมีอะไรพูดกันมากนักหรอก

นรา ที่มีเรื่องจึงพูด มาหา อยากจะมาหาหรืออะไรสักหน่อย มันสำคัญสำหรับชีวิต
ของเรา แต่เมื่อเธอไม่มีอารมณ์ดีพอ พี่ก็จะไม่พูดให้เสียเวลา พี่ขอตัวกลับ

ลมัย คะ เราไว้หาหรือกันวันอื่น วันนี้ฤกษ์ไม่ดีเสียแล้ว

(คนตรี)

โกรกกะทิง

ละครวิทยุบทประพันธ์ของ สด กุรมะโรหิต
แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท.ท.ท. โดยคณะนักร้อง

วันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๐๐

เวลา ๘.๑๕ น.

- ๘ -

(เสียงลม เสียงฟ้าร้อง เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังยาวขึ้น ๆ กัน ๔ - ๕ ครั้ง
มีเสียงผีเท้า คนวิ่งมารีบสาย เสียงหย็ บลูโทรศัพท์)

ลมัย

นี่มันศึกรั้คะ ไซ้คะ ลมัยพูด ที่นราไซ้ไหมคะ อะไรนะคะ ไม่ค่อยไค้ยน
พูดดัง ๆ หน่อยคะลมัยมันแรง อ้อ คุณว่องหรือคะ ทำไมคะ เอ๊ะ ผากอะไรกัน
ของขวัญ ของขวัญอะไรกันคะ ก็ยังไม่ถึงวันเกิดนี่คะ คุณว่องเขาจำวันเกิด
ของลมัยผิดแล้วละคะ แปลกจริง แต่ก่อนเขาก็ไม่เคยเอาของขวัญอะไรมาให้
สักอย่างเดียว ก็ไม่ทราบเขานี่คะ มันรู้ระของเขา มัยไปตามเขาไม่ได้เรื่อง
ไม่ให้เขาสนใจ แต่มัยไม่เคยสนใจกับเขาเลย พี่เบิร์บของขวัญจากเขาทำไม
ที่รู้คิ้วยังไม่ถึงวันเกิด...อ้อ เขาเอามาฝากไว้หรือคะ...คงแก่้นอกคูนี่ว่าอะไร
...ห่อใหญ่ไหมคะ...คงจะเป็นหนังสือกระมังคะ เขาเห็นมัยชอบหนังสือ...พี่อาร์ม
ไม่คิมาจากไหนวันนี้จึงเกิดมีความรู้สึกใหญ่โต...ไม่คะ มัยไม่ไปหรอก อ้อ เขาเชิญ
หรือคะ เชิญไปงานเปิดโรงแรม...ถ้าอปงานเปิดโรงเรียนก็จะไป...คะ เคย
อ่านในหนังสือพิมพ์ว่า พทยาจะมีโรงแรม ไม่นึกว่าจะมีคุณว่องมาวุ่นอยู่ด้วย...
มัยก็นึกเหมือนกับที่นั่นแหละ อีกไม่ช้าคุณว่องก็คงเป็นราชาโรงแรม..จะเปิดธนาคาร
..ไปกันใหญ่...อ้อ จะไปเปิดที่ดาว แล้วมาขอเปิดสาขาในกรุงเทพฯ..ทำไมคะ
เดี่ยวโควค้ำ ? สมองเขาไวคินี่คะ คุณว่องที่คงจะเป็นเศรษฐีใหญ่แน่ เค้นเอา
เงินของประชาชนมาหมั้นอย่างนี้...ก็ร้อยละหนึ่งจากธนาคาร เอามาออกร้อยละ
ห้าเพียวหรือคะ ถ้าไรสี่เปอร์เซนต์เหาะ ๆ นั้งเฉย ๆ ก็รวยตาย...คะ มัยก็ไม่
อยากพูดถึงเขา พี่ถ้วมัยจะพูดถึงเขาหรือคะ...มัยนี้ทำไมถึงไค้คิดฟุ้งไปเอง
มากมายนักเล่าคะ...พี่ถ้วจะไม่ไค้ความเสียใหญ่แล้ว...จะมาหรือคะ....

ฝนตั้งเค้ามาตั้งแต่เย็น นี่ก็เริ่มจะลงเมื่อกแล้ว เคี้ยวเบี่ยงกลางทางนะคะ...

ความใจคะ ถ้าที่จะมา...คะ...พบกันอีกครู่...เลิกกันนะคะ

(เสียงวางหูโทรศัพท์ เสียงเดินมาที่เบียนโน เสียงคิดเบียนโนเล่นครู่หนึ่ง
ทันใดนั้นก็มียเสียงกระจกแตก เพราะมีคนขวางกอนหินเข้ามาทางหน้าต่าง กอน
หินตกที่พื้นคังปัง)

ลมัย

ว้าย อะไรกัน (เดินไปหยิบขึ้นมาดู) ใครเล่นฆ่าอะไรนี่ (รีบวิ่งไปตีหน้าต่าง
ระงอกดู) เปิดไปเสียแล้ว...คงขวางมาจากรถยนต์...อุกสาห์ขึ้นรถยนต์
มาขวาง...นี่มันอะไรกัน เอ๊ะ มีจดหมายผูกหินมาด้วย... (อ่าน) ..เป็นไปได้อ
หรือไม่...ใส่ความกันเสียก็ไม่รู้...บัตรสนเท่ห์แบบนี้ ใครจะไปเชื่อ...

(เสียงลมัยเดินกลับมาที่เบียนโน ลงมือเล่นเบียนโนต่อไปประเดี๋ยวหนึ่ง
ก็มีเสียงฟ้าคะนองหนัก แล้วมีเสียงกกริ่งประทุ ลมัยยังคงเล่นเบียนโนต่อไป
ต่อมาได้ยินเสียงฝีเท้าของนราเดินมา)

นรา

เกือบเบี่ยงนะ มาถึงก็ลงเมื่อกพอดี กำลังซ้อมเบียนโนหรือ

ลมัย

นี่ยังใจคะถึงไคมา (เสียงบอกอารมณ์ไม่ดี)

นรา

อ้าว เพราะเหตุงานะนี่ถึงไคมา

ลมัย

แปลว่าถ้าไม่เหงาก็คงไม่มา ไช้ไหมคะ

นรา

รวนแต่เช้าเทียว เอ๊ะ นั่นอะไร ทำไมกระจกหน้าต่างถึงได้แตก

ลมัย

ที่ควรจะรู้ดี

นรา

ที่ควรจะรู้ ู้อะไร

ลมัย

รู้ว่าทำไมจึงมีคนขวางหน้าต่าง

นรา

ไม่เข้าใจเลย ทำไมที่ถึงจะต้องรู้ละ

ลมัย

ก็มันเกี่ยวกับที่นี่นะ

นรา

เกี่ยวอะไรกัน แปลกเสียแล้ว

ดมัย อะไรคะ แปลก มัยไม่เห็นแปลก มันเปนของธรรมดาของผู้ชายแท้ ๆ
 นรา เดี๋ยวก่อนดมัย เรื่องอะไรกันแน่ พี่ยังไม่ทันนั่งเลย ประกาศสงครามสิ้นเสียแล้วหรือ
 ดมัย ไม่ทราบหรือคะว่าเรื่องอะไร นี่คะ อ่านดู หวังว่าคงจะไม่บอกว่าถูกไล่ความ
 เขาอ้างสถานที่ละเอียดถึงสองแห่ง ไม่นึกหรอกว่า ที่จะไปกันแบบนี้ นี่เป็นครั้ง
 ที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้
 นรา (งง) อะไรกัน พระเสาร์เข้าเสียอีกแล้วซี (รับมาอ่านทิ้งไปประเดี๋ยวนึง)
 เอะมัย นี่ใครเขียนมานะ ช่างสอครุสอคนเห็นเสียเหลือเกิน
 ดมัย ว่าไงคะพี่ จะปฏิเสธไหม
 นรา ไม่ปฏิเสธ เปนจริงอย่างเขาว่าทุกอย่าง
 ดมัย อ้อ รับสารภาพ ยังงี้ก็ไม่ตองพูดอะไรกันมาก หมายความว่าพี่ไปในทศลับกับ
 คุณสงศรีถึงสองแห่ง
 นรา ถูกแล้ว
 ดมัย แล้วก็นั่งรถตระเวนไปด้วยกัน
 นรา ถูกแล้ว
 ดมัย เพราะเหตุใดที่ถึงทำอย่างนั้นคะ นี่เป็นครั้งที่เท่าไร
 นรา ครั้งที่ ๑
 ดมัย จะมีครั้งที่ ๒ ไหม
 นรา ไม่คิดว่าจะมี
 ดมัย ทำไมไม่คิดละคะ
 นรา ก็เพราะยังไม่มีเหตุจจะติ คนะซี นี่ ดมัย เรามาพูดกันให้เข้าใจดีกว่า
 เธอจะเชื่อหรือไม่เชื่อถ้าที่จะพูดให้ฟัง
 ดมัย มีอะไรจะพูดอีกหรือคะ

- นรา ออ มีพู่กัน มีมาก ที่รู้สึกวาระหว่างนี้มันมีอะไรแปลก ๆ เกิดขึ้นเสมอ ที่ไปกับ
 สงศรี ... ไปมีระคอกนะ... ก็ใครตามเกือบตลอดทาง แล่นรถตามไปติด ๆ ที่เดียว
 ไอ้หมอนี่เองต้องเป็นคนขวางกั้นหันเข้ามาทางหน้าคาง ม่ายยั้งนี้ใครจะรู้
- ดมัย ก็แปลกนะคะ ชอบมีคนสอดรู้สอดเห็น ที่คิดว่าใครละ
- นรา ไม่รู้ แต่ต้องมีคนต้องการจะให้มัยรู้แน่ ๆ มันคงจะต้องการอะไรสักอย่างหนึ่ง
 จากเรา มันคงอยากให้เราทะเลาะกัน ไม่มีปัญหาละตอนนี้ ม่ายยั้งมันคงไม่ลงทุน
 ตาม แล้วขวางกั้นหันเข้ามา ใคร เห็นตัวไหม
- ดมัย มันมารถยนต์ พอโยลหน้าคางออกไปดู มันก็ขับรถหนีไป
- นรา นั้นอะไร ไอ้หมอนั้นแน่นอน มันได้ประโยชน์อะไร มายูให้คนทะเลาะกัน
- ดมัย แต่เราทำเรื่องให้เขาทำอะไร
- นรา เราไม่ได้ทำเรื่อง เธอไม่ได้ทำ พี่ก็ไม่ได้ทำ
- ดมัย พี่ไม่ได้ทำ แล้วพี่เอาอะไรมาสารภาพ
- นรา เอ๊ะ ไอนั้นมันไม่ใช่เรื่อง พี่ไม่ได้ทำเรื่อง เธอคิดไปเองมันถึงได้เป็นเรื่อง
 ที่ไปกับสงศรี ไม่ใช่เพราะเรื่องที่เธอเข้าใจ ที่ไปทำธุระ
- ดมัย ธุระอะไรคะ
- นรา แข็งดี สงศรีเขาขอให้พี่เป็นนายทุน เขาจะส่งข้าวคังไปขายฝรั่ง ไขมันสเตอร์
 โคเลอร์ อะไรก็ไม่รู้
- ดมัย ข้าวคัง เอาข้าวคังไปขายฝรั่ง นั่นหรือคะ ฝรั่งกินข้างคังหรือคะ
- นรา ไม่รู้ แต่พี่เห็นว่านายโคเลอร์คิดจะมา อยากรู้ชื่อข้าวคังเป็นจำนวนมาก
- ดมัย นำเชื่อนะคะ ฝรั่งกินข้าวคัง แล้วยังใจ
- นรา เขานัดฝรั่งที่คลับ ๕๐๐
- ดมัย คลับ ๕๐๐ (หัวเราะ) ชื่อนำฟังเสียเหลือเกิน
- นรา พี่ก็ไป

- ดมัย แล้วยังใจ ได้เซ็นสัญญากับนายโคเลอร์ไหมคะ
 นรา ไม่ได้เซ็น
 ดมัย ทำไมล่ะคะ
 นรา ไล่มอนันต์ไม่มา
 ดมัย ไม่มา ฝรั่งเศสขึ้นกระมังถึงได้ไม่มาตามนัด
 นรา ไม่รู้ มันไม่มา พี่ก็เลยนั่งอยู่ต่อไป รอจนเบื่อ มันก็ไม่มา
 ดมัย ฝรั่งเศสของคุณสงศรีนี่คงเป็นก๊วยแน่ ๆ เคียงนี้ฝรั่งเศสก๊วยไม่ใช่ของแปลกเสียแล้วสำหรับ
 เมืองไทย แปลว่าการแข็งดีชาวตั้งเลยไม่ตกดง
 นรา ก็มันไม่มา จะไปตกดงกับใคร
 ดมัย ค่ะ ไม่ตกดง แล้วยังทำอะไรไม่ถึงได้เรื่อยเรื่อยไปจนถึงนิวมูน
 นรา ก็...สงศรี เขาแวะพบเพื่อนที่นั่น
 ดมัย ใครกันคะ เพื่อนคุณสงศรี
 นรา เออ..ก็ไม่ว่าใคร ..ที่ไม่ได้สนใจ
 ดมัย ก็คน
 นรา หลายคน
 ดมัย แล้วยังอยู่ที่นิวมูนนานไหม
 นรา ไม่เกินห้านาที
 ดมัย อะไรกัน พบเพื่อนทั้งหลายคน ห้านาทีก็กลับเสียแล้ว
 นรา จะไปรู้ได้ยังไง นั่นมันเรื่องของสงศรีเขา
 ดมัย แล้วยังที่พี่ตาคุณสงศรีกลับ
 นรา ก็จะทำให้เขากลับคนเดียวยังไง
 ดมัย ค่ะ ต้องส่งถึงบ้าน กลับคนเดียวก็เหนื่อยๆ ค่ายเท่านั้นเอง แล้วยังใจคะ ตาม
 จดหมายฉบับนี้ เขาบอกว่าพี่เข้าไปในบ้านคุณสงศรี

นรา ถูกแล้ว

ดมัย เขาไปตั้งนาน

นรา ถูกแล้ว

ดมัย ๗๗ ไปทำอะไรกัน คงไม่มีนายโคเคอร์อยู่ในบ้าน

นรา ไม่มี เราไม่ได้ทำอะไร นอกจากพูดกัน แล้วก็กลับ

ดมัย พูดอะไรมังคะ

นรา เยอะแยะ โขยจะเกาะเรื่องข่าวตั้ง

ดมัย พลแล้วกะ เรื่องข่าวตั้ง ไม่อยากได้ยินอีกแล้วเรื่องฝรั่งกินข่าวตั้ง ตกลงยัง
จะแข็งดีก็ไปไหมคะ

นรา ก็แล้วแค่นายโคเคอร์

ดมัย แปลว่า ยังจ้อยทองไปกลับ ๕๐๐ กับคุณส่งศรีอีก

นรา ก็ไม่รู้

ดมัย ค่ะ ไม่รู้ ก็แล้วแต่เถอะคะ มัยจะไม่พูดอะไร เราไม่น่าจะมีอะไรพูดกันมากนักหรอก
นรา ที่มีเรื่องจึงพูด มาหา อยากจะมาหาหรืออะไรสักหน่อย มันสำคัญสำหรับชีวิต

ของเรา แต่เมื่อเธอไม่มีอารมณ์พอ ที่ก็จะไม่พูดให้เสียเวลา ที่ขอตัวกลับ

ดมัย ค่ะ เราไว้หาหรือกันวันอื่น วันนี้ฤกษ์ไม่ดีเสียแล้ว

(คนตรี)